

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/18/2016
Identifikačné číslo spisu: 4013201353
Dátum vydania rozhodnutia: 28.06.2018
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:4013201353.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melicher a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Eriky Šobichovej, v právnej veci žalobcu: Aeolus, s. r. o., so sídlom Mostná 29, Nitra, IČO: 31 449 069, zastúpený JUDr. Libušou Péteriovou advokátkou, so sídlom Farská 4, Nitra, proti žalovanému: Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát SOI, so sídlom Prievozská 32, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/0356/99/2013 zo dňa 16.10.2013, v konaní o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 26S/50/2013-66 zo dňa 22.10.2015, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 26S/50/2013-66 zo dňa 22. októbra 2015 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom krajský súd žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného, ktorým žalovaný zmenil prvostupňové správne rozhodnutie a žalobcovi bola uložená pokuta vo výške 2.500 € za porušenie zákazu klamania spotrebiteľa (§ 5 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa), t.j. zákazu „uvádzať nepravdivé, nedoložené, neúplné, nepresné, nejasné alebo dvojzmyselné údaje alebo zamlčať údaje o vlastnostiach služby alebo nákupných podmienok“ a za porušenie zákazu nekalých obchodných praktík, ktoré sú v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, a ktoré podstatne narušujú alebo môžu narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo...“.

Krajský súd konštatoval, že po preskúmaní obsahu administratívneho spisu mal za to, že skutkové zistenia žalovaného ako aj prvostupňového orgánu vychádzajú z riadne zdokumentovaného skutkového stavu a sú výsledkom ich riadneho vyhodnotenia, pričom za správnu považoval súd tiež právnú

kvalifikáciu predmetného skutkového stavu zo strany správnych orgánov. Poukázal na § 5 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v znení účinnom do 17.7.2014, podľa ktorého výrobca, predávajúci, dovozca alebo dodávateľ nesmú klamať spotrebiteľa, najmä uvádzať nepravdivé, nedoložené, neúplné, nepresné, nejasné alebo dvojzmyselné údaje alebo zamlčať údaje o vlastnostiach výrobku alebo služby alebo o nákupných podmienkach. Konštatoval, že úlohou súdu vo vzťahu k citovanému ustanoveniu bolo posúdiť, či sa žalobca pri popise lokalizácie hotela Kipriotis Village vo svojich propagačných materiáloch (katalógu cestovnej kancelárie na rok 2012) dostal do takeého rozporu so skutočným stavom veci, ktorý je možné kvalifikovať ako porušenie zákazu vyplývajúceho z ustanovenia § 5 ods. 1 citovaného zákona, ako k tomu dospeli v danom prípade správne orgány oboch inštancií. Žalobca lokalizáciu predmetného hotela opisuje nasledovným spôsobom: „Na východnom pobreží ostrova Kos, v hotelovej zóne Psalidi, bol postavený komplex luxusných Kipriotis hotelov, ktorého súčasťou je aj Kipriotis Village. Hotel s typickou miestnou architektúrou postavený v štýle egejskej dedinky zaberá rozsiahlu plochu a je situovaný priamo na pieskovo-kamienkovej pláži. Exteriér hotela je vsadený do bohatej pestovanej záhrady“. Správnym orgánom sa ako klamlivá javila informácia o situovaní predmetného hotela „priamo na pieskovo-kamienkovej pláži“, a to najmä vzhľadom na skutočnosť, že žalobca zamlčal údaj, že hotel delí od pláže dvojprúdová cesta. Súd sa so závermi správnych orgánov oboch inštancií plne stotožnil. Zo skutočností vyplývajúcich z administratívneho spisu aj podľa názoru súdu jednoznačne vyplýva, že informácia o umiestnení predmetného hotela „priamo na pieskovo-kamienkovej pláži“ nezodpovedá skutočnosti. Nasvedčuje tomu obsah sťažnosti spotrebiteľa č. 789/2012, podľa ktorej sa apartmán, v ktorom bol spotrebiteľ ubytovaný nachádzal od pláže vo vzdialenosti približne 800 m, pričom hotelový komplex od pláže oddeľovala cesta a plot. Samotný žalobca vo svojom vyjadrení k spotrebiteľskej sťažnosti uviedol, že informáciu o situovaní hotela priamo na pláži prevzal z podkladov hotela. Odvolal sa na to, že v ponímaní hotela je jeho lokalizácia „priamo na pláži“ aj taká, ktorá v sebe zahŕňa prechod cez dvojprúdovú cestu. Súd k tomu uviedol, že vo vnímaní bežného spotrebiteľa žalobcom poskytnutá informácia o lokalizácii hotela evokuje jednoznačne takú predstavu, že ubytovacie priestory hotela sa nachádzajú ak aj nie v priestoroch samotnej pláže, tak aspoň v jej bezprostrednom susedstve v dosahu merateľnom maximálne v desiatkach metrov. Uvedené však bolo vykonaným dokazovaním jednoznačne vyvrátené, keďže je možné nesporne ustáliť, že samotná pláž je od rozsiahleho hotelového komplexu oddelená dvojprúdovú cestnou komunikáciou a plotom. Žalobcom poskytnutej informácii o polohe hotela jednoznačne nezodpovedá ani fakt, že sťažujúci sa spotrebiteľ pri premiestňovaní sa z miesta svojho ubytovania v hotelovom komplexe na pláž prekonával vzdialenosti rádovo v stovkách metrov. Pravdivosť tvrdení sťažovateľa navyše potvrdzuje aj výťah mapy predmetnej lokality predložený samotným žalobcom. Súd sa preto stotožnil so závermi správnych orgánov o tom, že k porušeniu § 5 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa zo strany žalobcu došlo minimálne tým, že zamlčal podstatné údaje o vlastnostiach ním poskytovanej služby v danom prípade. Odvolávanie sa žalobcu, že vo svojich propagačných materiáloch iba prebral verejne dostupnú informáciu poskytnutú vlastníkom hotela, považuje súd rovnako ako správne orgány za irelevantnú. Je výlučne zodpovednosťou žalobcu, aby vo vzťahu k spotrebiteľovi uvádzal údaje pravdivé a nespoliehal sa na preberanie nedoložených údajov tretích osôb. Ich pravdivosť či nepravdivosť v danom prípade navyše bola overiteľná jednoduchým spôsobom.

V odôvodnení rozhodnutia ďalej poukázal na § 7 ods. 1 a 2 zákona o ochrane spotrebiteľa podľa ktorého nekalé obchodné praktiky sú zakázané. Obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak po a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, a po b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov. Úlohou súdu vo vzťahu k citovanému ustanoveniu bolo posúdiť, či správne orgány v danom prípade uzavretie zmluvy o preprave na formulári zmluvy o obstaraní zájazdu správne posúdili ako nekalú obchodnú praktiku v zmysle citovaných ustanovení. Obchodná praktika, pri ktorej dodávateľ služby pri uzavretí zmluvy určitého typu použije predtlačný formulár vzťahujúci sa na typovo inú zmluvu, podľa názoru súdu spĺňa náležitosti všeobecnej definície nekalej obchodnej praktiky uvedenej v § 7 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa. Takáto praktika je jednoznačne v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti, v súlade s ktorou má dodávateľ služby pri uzavretí kontraktu so spotrebiteľom postupovať. Dodávateľ služby musí byť odborne natoľko spôsobilý,

aby za účelom uzavretia zmluvy určitého typu, prostredníctvom ktorej bežne realizuje svoju obchodnú činnosť, zvolil pri formulárových zmluvách formulár správneho zmluvného typu. Uvedené považoval súd za podstatné vo vzťahu k posúdeniu naplnenia náležitosti všeobecnej definície nekalej obchodnej praktiky v zmysle § 7 ods. 2 písm. a/ citovaného zákona. Vyššie uvedeným konaním dochádza zároveň k naplneniu náležitosti nekalej obchodnej praktiky uvedenej v § 7 ods. 2 písm. b/ citovaného zákona tým, že v očiach priemerného spotrebiteľa sa vo vzťahu k poskytovanej službe uzavretím zmluvy pomocou zmluvného formuláru odlišného zmluvného typu, má takýto postup potenciál vytvoriť neistotu ohľadne skutočnej identity zmluvného typu uzavretej zmluvy a v súvislosti s tým aj neistotu priemerného spotrebiteľa v tom, aké zmluvné práva a povinnosti mu z uzavretej spotrebiteľskej zmluvy vzhľadom na jej typ vyplývajú. Tieto okolnosti majú nesporne vplyv na ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k poskytovanej službe.

Vo vzťahu k žalobcom namietanej výške uloženej pokuty súd poznamenal, že rozsah jej preskúmania je obmedzený v zmysle § 245 ods. 2 OSP. Podľa tohto ustanovenia pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. Z uvedeného vyplýva, že určenie výšky pokuty v rámci určeného rozpätia je vecou voľného uváženia. Uvedené neznamená, že pokuta môže byť uložená v ľubovoľnej výške. Pri voľnej úvahe o výške pokuty má správny orgán brať na zreteľ závažnosť porušenia predpisov vo vzťahu ku každému zisteniu, jeho následky a dobu trvania protiprávnosti. Pokuta musí spĺňať nielen požiadavku represie, ale aj preventívny účel s prognózou budúceho pozitívneho správania dotknutej osoby. Podľa § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa uloží orgán dozoru výrobcovi, predávajúcemu, dovozcovi, dodávateľovi alebo osobe podľa § 9a alebo § 26 pokutu do 66.400 €; za opakované porušenie povinnosti počas 12 mesiacov uloží pokutu do 166.000 €. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že v danom prípade zákon umožňoval žalobcovi uložiť pokutu v rozpätí maximálne 66.400 €. Vzhľadom na skutočnosť, že pokuta bola žalobcovi uložená za 2 porušenia povinností vyplývajúcich zo zákona o ochrane spotrebiteľa a vzhľadom na charakter týchto porušení mal súd zato, že pri uložení pokuty vo výške 2.500 € žalovaný nevybočil z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Vzhľadom na maximálnu výšku do úvahy prichádzajúcej sankcie súd pokutu vo výške 2.500 € nepovažoval za tak vysokú, že by mala likvidačný charakter vo vzťahu k žalobcovi, a podľa názoru súdu spĺňala okrem represívneho aj preventívny účel pre vyvarovanie sa ďalších porušení zákona o ochrane spotrebiteľa zo strany žalobcu. Z vyššie uvedených dôvodov súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie a postup žalovaného i prvostupňového orgánu v medziach žaloby sú v súlade so zákonom, a preto podľa § 250j ods. 1 OSP žalobcom podanú žalobu zamietol. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal.

Proti predmetnému rozsudku bolo zo strany žalobcu prostredníctvom právnej zástupkyne podané odvolanie v zákonom stanovenej lehote. Žalobca v odvolaní poukázal na to, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, pričom žalobca sa ku skutkovému stavu veci vo svojich podaniach v správnom konaní i súdnom konaní viackrát k vytýkaným porušeniam podrobne vyjadroval a obsah týchto vyjadrení považoval za súčasť tohto odvolania. Čo sa týka ubytovania má zmluva podľa zákona obsahovať polohu ubytovania a hlavné charakteristické znaky ako pravidelné náležitosti zmluvy. V katalógu žalobca popisoval polohu a hlavné charakteristické znaky polohy ubytovania následne:

- a) hotel Kipriotis Village je súčasťou komplexu luxusných Kipriotis hotelov,
- b) hotel Kipriotis Village je postavený v štýle egejskej dedinky a zaberá rozsiahlu plochu (teda hotel nepredstavuje jednu budovu, ale ide o viacej budov - hotel je v skutočnosti dedinkou na rozsiahlej ploche, pričom objektívne každá dedinka má okrem budov, napr. aj chodníky a cesty a iné budovy neslúžiace iba ubytovaniu, kde jednotlivé budovy v dedinke môžu mať rozličnú vzdialenosť od pobrežia - brehu, t.j. styku mora s pevninou).
- c) hotel Kipriotis Village je situovaný priamo na pieskovo- kamienkovej pláži, (t.j. hotel - dedinka je v skutočnosti na pláži, tam bol hotel - dedinka vybudovaný, t.j. boli vybudované budovy slúžiace nielen ubytovaniu, komunikácii, športoviská, parky, záhrady - a nič iné sa v jeho okolí nenachádza)
- d) exteriér hotela Kipriotis Village - dedinky je vsadený do bohatej pestovanej záhrady. Takýto popis polohy ubytovania v katalógu žalobcu, ktorý je súčasťou zmluvy, obsahuje hlavné charakteristické

znaky polohy ubytovania a objektívne nemôže vzbudzovať predstavu, že ubytovacie priestory, t.j. izba - apartmán účastníka zájazdu sa budú nachádzať v priestoroch pláže, v jej bezprostrednom susedstve v dosahu merateľnom maximálne v desiatkach metrov tak, ako je to uvedené v odôvodnení rozsudku. Takáto informácia spotrebiteľa o tom, kde sa nachádzajú všetky cesty, resp. obslužné komunikácie pri hoteli nie je možné z hľadiska zákona považovať za hlavný charakteristický znak polohy ubytovania. Navyše spotrebiteľ je v cenníku žalobcu - ktorý je taktiež súčasťou zmluvy - časti Dôležité informácie ako súčasť Všeobecných zmluvných podmienok - informovaný, že vzdialenosť ubytovacieho zariadenia od mora je meraná vždy od najbližšieho bodu areálu alebo pozemku ubytovacieho zariadenia po začiatok pláže a je orientačná. Takisto je v časti Dôležité informácie informovaný, že pridelovanie izieb v hoteloch a hotelových komplexoch je záležitosťou recepcie a žalobca na to nemá vplyv, preto môže dôjsť aj k situácii, že účastníci zájazdu ubytovaní v tom istom hoteli budú mať od miesta ubytovania rozličnú vzdialenosť k moru, ktorá nemusí byť zanedbateľná. Závery správneho orgánu a súdu o tom, že žalobca v danom prípade zamlčal podstatné údaje o vlastnostiach ním poskytovanej služby, t.j. o vlastnostiach ubytovania sú prehnane, výklad zákona je s ohľadom na predmetnú vec príliš prísny - striktný a neopodstatnený, pretože všetky uvedené podstatné údaje boli uvedené v katalógu žalobcu, na internetových stránkach žalobcu s množstvom fotodokumentácie, a v neposlednom rade i na stránkach samotného hotela, a tiež verejnosti dostupnej službe google earth, kde si do najmenších podrobností môže každý prehliadnúť polohu, kde je hotel - hotelový komplex umiestnený.

Čo sa týka uzavretia Zmluvy o preprave a na formulári Zmluvy o obstaraní zájazdu a záveru súdu o tom, že v danom prípade nekalú obchodnú praktiku podľa § 7 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa žalobca uvádza, že sťažujúci sa spotrebiteľ z vlastnej objednávky, ako i z formulára zmluvy jednoznačne vedel, že jediným predmetom zmluvy bez ohľadu na vypísaný formulár je doprava do miesta určenia, a teda nie zájazd. Túto jedinou službu si objednal a iba túto jedinou službu aj zaplatil. Aj keď bol predmet objednávky - dodávky zaznamenaný na nesprávnom formulári, nebol spôsobilý vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu vytvoriť neistotu ohľadne spotrebiteľských práv vyplývajúcich z objednávky spotrebiteľa a potvrdenia tejto objednávky vrátane zaplatenia dohodnutej ceny za objednanú službu. Takisto vedel, že sa jedná o nepravidelnú dopravu, a že čas odchodu autobusu môže byť podľa potreby upravovaný. Ostatné služby nečerpal ani si ich neobjednal, ani nezaplatil. Na ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k poskytovanej službe má najpodstatnejší vplyv cena, ktorá je pri preprave uskutočňovanej žalobcom podstatne nižšia ako pri pravidelných linkách a skutočnosť, že preprava uskutočňovaná žalobcom smeruje často do destinácií, kde priame pravidelné linky zo Slovenska nechodia. Pre takéhoto spotrebiteľa nie je totiž podstatným a hlavným problémom, že jeho objednávka bola formálne potvrdená na nesprávnom formulári a toto by ovplyvnilo jeho ekonomické správanie. Sťažnosti takýchto spotrebiteľov sú prevažne špekulatívneho charakteru v snahe získať neoprávnené výhody, ktoré im ale nepatria. Žalobca považuje v danom prípade záver súdu o nekalej obchodnej praktike takisto za neopodstatnený, príliš striktný a umelo napasovaný na danú situáciu.

Vo vzťahu k výške pokuty, pokiaľ sú splnené podmienky na jej uloženie pri jej určovaní by správny orgán a pri posudzovaní výšky pokuty by mal súd vychádzať zo zákona o ochrane spotrebiteľa z ustanovenia § 24 ods. 5 zákona a mal by prihliadať najmä na charakter protiprávneho konania, závažnosť porušenia povinnosti, spôsob a následky porušenia povinnosti. Pokuta za uvedené rozsudkom ustálené porušenia nezodpovedá vzhľadom na skutkové okolnosti veci a ich zákonnú právnu úpravu zásadám uvedeným v ustanovení § 24 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Žalobca je toho názoru, že jeho konaním ani v jednom prípade k porušeniu zákona nedošlo, a pokiaľ by predsa súd ustálil, že zákon porušený bol, bolo toto porušenie po skutkovej prípadne právnej stránke takého charakteru, že uloženie pokuty vo výške 2.500 € je neprimerane vysoké, neopodstatnené a vo vzťahu k žalobcovi nespravodlivé. V závere poukázal na sťažovateľov, na základe ktorých správne orgány prešetrujú podnety spotrebiteľov sú často tvrdenia sťažovateľov príliš subjektívne prehnane a zaujato posudzujú veci, ktoré priemerný spotrebiteľ neviduje, posudzuje subjektívne úplne inak. Vzhľadom na uvedené žiadal aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania.

K odvolaniu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý nepopiera, že zmluva podľa § 741b ods. 2 písm. b/ Občianskeho zákonníka má obsahovať polohu ubytovania a hlavné charakteristické znaky ako pravidelné, nie podstatné náležitosti zmluvy (viď dikcia „zmluva má ďalej obsahovať“), a teda táto skutočnosť nemá za následok absolútnu neplatnosť zmluvy. Zároveň je však nevyhnutné podotknúť, že

väčšina obsahových náležitostí z ust. § 741b ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka sa premietla do zákona č. 281/2001 Z.z. o zájazdoch, podmienkach podnikania cestovných kancelárií a cestovných agentúr a o zmene a doplnení Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o zájazdoch“), ktorý v zmysle § 12 ods. 2 cit. zákona o zájazdoch dozoruje žalovaný. V konečnom dôsledku aj žalobca uzavrel s dotknutým spotrebiteľom - podávateľom podnetu zmluvu o obstaraní zájazdu v zmysle zákona č. 281/2001 Z.z., a teda si musel byť vedomý toho, že podľa § 8 ods. 1 písm. f/ zákona o zájazdoch: „Cestovná kancelária je povinná pred uzatvorením zmluvy o zájazde v katalógu, prípadne inou písomnou formou (ďalej len „katalóg“) presne, jasne, pravdivo, zrozumiteľne, úplne a riadne informovať o všetkých skutočnostiach, ktoré sú jej známe a ktoré môžu mať vplyv na rozhodnutie záujemcu o kúpu zájazdu, najmä však o ubytovacom zariadení, jeho polohe, kategórii, stupni vybavenosti a o hlavných charakteristických znakoch ...“.

K situovaniu hotela žalovaný uvádza, že hotel Kipriotis Village je síce súčasťou komplexu luxusných Kipriotis hotelov, ktoré boli postavené na východnom pobreží ostrova Kos, v hotelovej zóne Psalidi, čo predstavuje značne rozsiahlu plochu, avšak v danom prípade je nevyhnutné vychádzať ad 1) zo skutočnosti, že predmetom správneho konania bola poloha len hotela Kipriotis Village, nie celého komplexu hotelov a ad 2) z toho, že vzhľadom na charakter spotrebiteľovi poskytnutej informácie (... (hotel) je situovaný priamo na pieskovo-kamienkovej pláži), nie je rozloha hotela natoľko podstatná, ako sa žalobca domnieva. Žalobca sa síce snaží na svoju obhajobu predostrieť „urbanistický plán“ územia, na ktorom sa rozprestiera predmetný hotelový komplex s poukázaním na jeho rozsiahlosť a výmeru, avšak tieto tvrdenia nič nemenia na tom, že žalobca klamal spotrebiteľa zamlčaním údajov o vlastnostiach služby. Rozloha hotelového komplexu nemá priamy súvis s prejednávanou vecou, nakoľko zamlčanie údajov spočívalo už v samotnom tvrdení, že hotel sa nachádza priamo na pláži. Tvrdenie žalobcu by mohlo obstať v prípade, ak by žalobca informoval spotrebiteľov, že hotel je vzdialený od pláže určitý počet metrov a spotrebiteľ by sa sťažoval, že vzdialenosť bola väčšia ako deklaroval. Avšak v prípade, keď žalobca uvádza postavenie hotela priamo na pláži a ten od pláže oddeľuje plot a za ním dvojprúdová pozemná komunikácia, žalovaný je jednoznačne toho názoru, že žalobca porušil svoju informačnú povinnosť a dopustil sa tým správneho deliktu podľa § 5 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa účinného v čase spáchania skutku, bez ohľadu na rozlohu hotelového komplexu.

Žalovaný opätovne poukázal na zásadnú informáciu uvedenú v Katalógu CK AEOLUS 2012 na stranách číslo 132 a 133 o polohe uvedeného nasledovne: „Hotel je situovaný priamo na pieskovo - kamienkovej pláži“. Pri výbere zájazdu je pre spotrebiteľa z hľadiska situovania hotela podstatná hlavne informácia, ktorá poukazuje na vzdialenosť hotela od pobrežia, resp. mora, a preto sa mal žalobca zdržať zmlčania tohto relevantného údaje vo vzťahu k spotrebiteľom.

Žalovaný sa tiež nestotožnil s tvrdením žalobcu, že vzdialenosť ubytovacieho zariadenia od mora je meraná vždy od najbližšieho bodu areálu alebo pozemku ubytovacieho zariadenia po začiatok pláže a je orientačná, nakoľko v zmysle vyššie citovanej informácie, sa mal už samotný hotel nachádzať priamo na pláži. Spôsob podania údaje (vzdialenosť ubytovacieho zariadenia je meraná vždy od najbližšieho bodu areálu) je pre priemerného spotrebiteľa takmer nepodstatný, nakoľko z neho nie je jasné a zrozumiteľné, čo sa myslí pod pojmom najbližší bod areálu (môže ním byť aj koniec športoviska, záhrady, ubytovne pre personál, a pod.) a preto stále absentuje relevantná informácia o vzdialenosti ubytovania od pláže. Žalovaný pokladá túto zmluvnú podmienku za zavádzajúcu s cieľom zbaviť sa zodpovednosti za uvedenie presnej alebo aspoň presnejšej informácie o polohe ubytovania a jeho hlavných charakteristických znakoch.

Napokon sa žalovaný nestotožnil s tvrdením žalobcu, že kvalifikácia vyššie uvedeného skutku a jej potvrdenie krajským súdom sú prehnané a výklad zákona je neopodstatnený a príliš striktný s odôvodnením, že „... všetky podstatné údaje boli uvedené v katalógu žalobcu, na jeho internetových stránkach žalobcu s množstvom fotodokumentácie, a v neposlednom rade i na stránkach samotného hotela Kipriotis Village, a tiež na verejnosti dostupnej službe „google earth“, kde si do najmenších podrobností môže každý prehliadnúť polohu, kde je hotel...“. Žalovaný má za to, že samotný katalóg nepredstavoval dostatočný zdroj informácií, či už písomných alebo fotografických na to, aby si spotrebiteľ mohol urobiť ucelený obraz o danej problematike (polohe hotela od pláže) takým spôsobom, aby aj napriek nesprávnemu údaju o polohe ubytovania priamo na pláži zistil, že hotelový komplex je v skutočnosti od pláže oddelený plotom a dvoj prúdovou cestnou komunikáciou. Žalobca sa nemôže zbaviť svojej zodpovednosti ani poukázaním na uvedené informácie na svojich internetových stránkach,

príp. stránkach samotného hotela alebo služby „google earth“. Žalovaný zastáva názor, že vyžadovanie takejto miery úsilia na prieskum skutočného stavu (prehliadanie webových stránok hotela a služby „google earth“) je pre priemerného spotrebiteľa nadmieru neprímeraný a zaťažujúci, nehovoriac o tom, že uvedený prieskum by mal v konečnom dôsledku uskutočňovať žalobca, ako poskytovateľ služieb cestovného ruchu.

V ďalšom sa žalovaný nestotožnil s tvrdením, že spotrebiteľ - podávateľ podnetu č. 710/2012 vedel, že sa fakticky nejedná o zmluvu o obstaraní zájazdu, ale o zmluvu o preprave. V tomto však spočíva najväčšie nebezpečenstvo pre spotrebiteľa, nakoľko tento, na prvý pohľad čisto formálny nedostatok, môže vyvolať reálne dôsledky v neprospech spotrebiteľa. V zásade oba zmluvné typy predstavujú podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskej zmluvy. Pokiaľ by sa však jednalo o zmluvu o obstaraní zájazdu, teda kombináciu služieb cestovného ruchu, spotrebiteľovi by prislúchali práva vo výrazne väčšej miere, ako pri zmluve o preprave, a to aj v tom prípade, ak by sme sa zamerali len na časť týchto práv vzťahujúcich sa výlučne na samotnú prepravu. Žalovaný chce týmto poukázať na § 741b ods. 1 písm. b/ Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého zmluva musí mať písomnú formu alebo inú vhodnú formu a musí obsahovať charakteristiku zájazdu, najmä termín jeho začatia a skončenia, uvedenie všetkých poskytovaných služieb, ktoré sú zahrnuté do ceny zájazdu, miesto a čas ich trvania a § 741b ods. 2 písm. c/, podľa ktorého zmluva má ďalej obsahovať druh, charakteristiku a kategóriu dopravného prostriedku, údaje o trase cesty, ak je súčasťou zájazdu doprava. Uvedené informačné povinnosti boli zároveň premietnuté do ust. § 8 ods. 1 písm. a/, b/, d/, e/, h/ zákona o zájazdoch, v zmysle ktorého cestovná kancelária je povinná pred uzatvorením zmluvy o zájazde v katalógu, prípadne inou písomnou formou (ďalej len „katalóg“) presne, jasne, pravdivo, zrozumiteľne, úplne a riadne informovať o všetkých skutočnostiach, ktoré sú jej známe a ktoré môžu mať vplyv na rozhodnutie záujemcu o kúpu zájazdu, najmä však o termíne začatia a skončenia zájazdu, cene zájazdu vrátane časového rozvrhu platieb a výške preddavku, cieľovom mieste a mieste pobytu a o mieste plánovaného skončenia zájazdu, druhu dopravného prostriedku, úrovni jeho vybavenosti, kvality a triedy, trase cesty, predpokladaných časoch a o predpokladaných miestach zastávok. Z uvedeného vyplýva, že pri zmluve o obstaraní zájazdu má žalobca zjavne viac informačných povinností vo vzťahu k spotrebiteľovi, ako pri zmluve o preprave osôb (žalovaný má na mysli zákonné povinnosti, nie cestovný poriadok žalobcu), ktoré majú za následok väčšiu právnu istotu spotrebiteľa v danom právnom vzťahu. Možno preto reálne predpokladať, že nesprávne označenie názvu spotrebiteľskej zmluvy mohlo vyvolať u spotrebiteľa mylnú predstavu o tom, že mu v zmluvnom vzťahu so žalobcom prislúcha viac práv, ako by mu v skutočne malo, čo mohlo podstatne narušiť jeho ekonomické správanie vo vzťahu k produktu - služba prepravy osôb.

Žalovaný zároveň poukázal na evidentné porušenie § 7 ods. 2 písm. a/ zákona o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti. Odbornú starostlivosť cit. zákon v § 2 písm. u/ definuje ako úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti. V tomto prípade má žalovaný za preukázané, že použitím nesprávneho zmluvného formulára došlo k takému konaniu žalobcu, ktoré je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti.

Čo sa týka výšky pokuty, žalovaný mal za to, že postupoval v súlade s ust. § 24 ods. 1 a 5 zákona o ochrane spotrebiteľa účinného v čase spáchania skutku, keď uložil sankciu vo výške 2.500 €, pričom horná hranica zákonom stanovenej sadzby bola 66.387,83 € a uvedenú výšku pokuty odôvodnil podľa zákonných kritérií na jej určenie, t.j. charakter protiprávneho konania, závažnosť porušenia povinnosti, spôsob a následky porušenia povinnosti. Žalovaný tiež dal do pozornosti, že zmenou prvostupňového rozhodnutia bola do značnej miery znížená výška uloženej pokuty z pôvodných 4.500 € na 2.500 € (aj z dôvodu vypustenia niektorých v prvostupňovom rozhodnutí sankcionovaných konaní). Taktiež je nutné poznamenať, že pokuty pre nedodržanie zákazu nekalých obchodných praktík sú v zásade ukladané vo vyšších hodnotách, nakoľko sa poväčšine jedná o závažnejšie spôsoby konania, čo sa preukázalo aj v tejto veci. V nadväznosti na uvedené má žalovaný za to, že pokuta bola uložená v pomerne nízkej sume, vzhľadom na všetky okolnosti daného prípadu a odmieta tvrdenie, že táto bola neprímerane vysoká, neopodstatnená a nespravodlivá. Žiadal rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť ako vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského

súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 28.6.2018 (§ 156 ods. 1, 3 OSP).

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu a následne jeho zrušenia. Žalovaný preskúmvaným rozhodnutím zmenil výrokovú časť prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu tak, že žalobcovi bola uložená pokuta vo výške 2.500 € za porušenie zákazu klamania spotrebiteľa (§ 5 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa), t.j. zákazu „uvádzať nepravdivé, nedoložené, neúplné, nepresné, nejasné alebo dvojzmyselné údaje alebo zamlčať údaje o vlastnostiach služby alebo nákupných podmienok“ a za porušenie zákazu nekalých obchodných praktík, ktoré sú v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, a ktoré podstatne narušujú alebo môžu narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo...“.

Žalovaný žalobcovi uložil pokutu podľa § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa vo výške 2.500 €. Porušenie povinnosti malo spočívať v tom, že počas kontroly dňa 13.11.2012 bolo zistené, že žalobca v uvedenej prevádzke pri popise lokalizácie hotela Kipriotis Village, ostrov Kos, Grécko uviedol, že „Hotel je situovaný priamo na pieskovo - kamienkovej pláži“, pričom zamlčal údaj, že hotel delí od pláže dvojprúdová cesta. V časti porušenia zákazu vyplývajúceho z ust. § 7 ods. 1 v nadväznosti na § 7 ods. 2 písm. a/ a b/ zákona č. 250/2007 Z.z., v zmysle ktorého nekalé obchodné praktiky sú zakázané, pričom obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti a podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k službe, ku ktorému sa dostane, alebo ktorému je adresovaná, keďže v čase kontrol v dňoch 26.10.2012 a 13.11.2012 bolo v prevádzkarni žalobcu zistené, že žalobca uplatnil voči spotrebiteľovi nekalú obchodnú praktiku pri dojednaní a následnom plnení zmluvy o obstaraní zájazdu č. 97744 zo dňa 16.5.2012 uzatvorenej v zmysle zákona č. 281/2001 Z.z. na autobusovú dopravu z Košíc do Nie Pori, Grécko v termíne 9.8.2012-20.8.2012, keďže spotrebiteľa uviedol do omylu, že uvedená služba spĺňa charakteristiku zájazdu v zmysle § 2 zákona č. 281/2001 Z.z. a zároveň tým, že napriek následnej zmene termínu služby z 9.8.2012-20.8.2012 na 8.8.2012-22.8.2012 ako podstatnej podmienky zmluvy nezaslal spotrebiteľovi návrh na zmenu zmluvy s možnosťou spotrebiteľa odstúpiť od zmluvy bez úhrady zmluvných pokút.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci a rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný rozhodol s konečnou platnosťou o uložení sankcie žalobcovi za porušenie povinnosti podľa ustanovení Zákona o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z.z..

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov § 247 a nasl. OSP.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov na vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Podľa § 246c ods. 1 prvá veta OSP na riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa

použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle § 219 ods. 2 OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Odvolací súd považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom na to, aby Najvyšší súd SR v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Podľa čl. 1 ods. 1 prvá veta Ústavy SR Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy SR výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Podľa § 1 ods. 1 písm. a/ zákona č. 128/2002 Z.z. tento zákon upravuje

a) štátnu kontrolu predaja výrobkov a poskytovania služieb spotrebiteľom na vnútornom trhu (ďalej len „kontrola vnútorného trhu“) a štátny dozor a kontrolu nad podnikaním v energetike podľa osobitných predpisov, 1)

Podľa § 2 písm. a/ zákona o štátnej kontrole č. 128/2002 Z.z. kontrolou vnútorného trhu sa zisťuje,

a) či výrobky a služby pri ich predaji a poskytovaní sú v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, 1a) najmä či sa predávajú a poskytujú bezpečné, v správnom množstve, miere, hmotnosti a kvalite.

Podľa § 3 ods. 1 až 4 zákona č. 128/2002 Z.z. orgán kontroly vnútorného trhu je Slovenská obchodná inšpekcia; vo svojej kontrolnej a rozhodovacej činnosti je nezávislá.

(2) Slovenská obchodná inšpekcia je orgánom štátnej správy podriadeným Ministerstvu hospodárstva Slovenskej republiky. Je rozpočtovou organizáciou napojenou na štátny rozpočet v kapitole Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“). Člení sa na Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave (ďalej len „ústredný inšpektorát“) a jemu podriadené inšpektoráty Slovenskej obchodnej inšpekcie (ďalej len „inšpektorát“), a to:

a) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj,

b) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Trnave pre Trnavský kraj,

c) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prievidzi pre Trenčiansky kraj,

d) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie v Nitre pre Nitriansky kraj,

e) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Žiline pre Žilinský kraj,

f) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie v Banskej Bystrici pre Banskobystrický kraj,

g) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prešove pre Prešovský kraj,

h) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach pre Košický kraj.

(3) Na čele Slovenskej obchodnej inšpekcie je ústredný riaditeľ, ktorého vymenúva a odvoláva minister hospodárstva Slovenskej republiky. Na čele inšpektorátu je riaditeľ, ktorého vymenúva a odvoláva ústredný riaditeľ.

(4) Inšpektorát je v správnom konaní orgánom prvého stupňa.

Podľa § 1 ods. 1 a 2 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len „zdrúženie“) a označovanie výrobkov cenami.

(2) Tento zákon sa vzťahuje na predaj výrobkov a poskytovanie služieb, ak k plneniu dochádza na území Slovenskej republiky alebo ak plnenie súvisí s podnikaním na území Slovenskej republiky.

Podľa § 2 písm. a/ a b/ zákona č. 250/2007 Z.z. na účely tohto zákona sa rozumie

a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy¹⁾ nekoná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, 2) zamestnania alebo povolania, 2a)

b) predávajúcim osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti alebo povolania, alebo osoba konajúca v jej mene alebo na jej účet.

Podľa § 2 písm. i/ zákona č. 250/2007 Z.z. službou akákoľvek činnosť alebo výkon, ktorý je ponúkaný spotrebiteľovi odplatne alebo bezodplatne s výnimkou činností upravených osobitnými predpismi, 5) nad ktorými vykonávajú dozor profesijné komory alebo iné orgány štátnej správy, ako sú uvedené v § 19.

Podľa § 2 písm. p/ zákona č. 250/2007 Z.z. obchodnou praktikou konanie, opomenutie konania, spôsob správania alebo vyjadrovania, obchodná komunikácia vrátane reklamy a marketingu predávajúceho, priamo spojené s propagáciou, ponukou, predajom a dodaním výrobku spotrebiteľovi,

Podľa § 2 písm. u/ zákona č. 250/2007 Z.z. odbornou starostlivosťou úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti,

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. výrobca, predávajúci, dovozca alebo dodávateľ nesmú klamať spotrebiteľa, najmä uvádzať nepravdivé, nedoložené, neúplné, nepresné, nejasné alebo dvojzmyselné údaje alebo zamlčať údaje o vlastnostiach výrobku alebo služby alebo o nákupných podmienkach.

Podľa § 7 ods. 1 a 2 zákona č. 250/2007 Z.z. nekalé obchodné praktiky sú zakázané, a to pred, počas aj po vykonaní obchodnej transakcie.

(2) Obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak

a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti,

b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k produktu, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

Podľa § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. za porušenie povinností ustanovených týmto zákonom alebo právne záväznými aktmi Európskej únie v oblasti ochrany spotrebiteľa²⁸) uloží orgán dozoru výrobcovi, predávajúcemu, dovozcovi, dodávateľovi alebo osobe podľa § 9a alebo § 26 pokutu do 66 400 €; za opakované porušenie povinností počas 12 mesiacov uloží pokutu do 166.000 €.

Podľa § 24 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z.z. pokutu podľa odseku 1 nemožno uložiť, ak bola uložená pokuta podľa osobitného zákona alebo ak možno uložiť pokutu podľa odseku 2.

Podľa § 24 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. pri určení výšky pokuty sa prihliada najmä na charakter protiprávneho konania, závažnosť porušenia povinnosti, spôsob a následky porušenia povinnosti.

Podľa § 27 zákona č. 250/2007 Z.z. na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb.) okrem § 20 ods. 3 písm. e/ až h/ a § 21 a § 26a, ak osobitný zákon neustanovuje inak. 30)

Podľa § 52 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 40/1964 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

(2) Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa § 741e Občianskeho zákonníka, ak je cestovná kancelária nútená pred začatím zájazdu zmeniť podstatnú podmienku zmluvy, navrhne objednávateľovi zmenu zmluvy. Ak navrhovaná zmena zmluvy vedie aj k zmene ceny zájazdu, musí sa v návrhu nová cena uviesť.

(2) Ak cestovná kancelária navrhne zmenu zmluvy podľa odseku 1, má objednávateľ právo rozhodnúť, či so zmenou zmluvy súhlasí alebo či od zmluvy odstúpi bez zaplatenia zmluvných pokút. Rozhodnutie objednávateľa musí písomne oznámiť cestovnej kancelárii v lehote určenej cestovnou kanceláriou.

V zákone o ochrane spotrebiteľa sa upravuje predmet a rozsah právnej úpravy najmä ochrana spotrebiteľa vo vzťahu k výrobcovi, dovozcovi, distributérovi a poskytovateľovi služieb, ako aj úlohy orgánov verejnej správy pri kontrole dodržiavania podmienok ustanovených pri ochrane spotrebiteľa (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžo/3/2015 zo 14.12.2015).

V prípade, že poskytovateľ služieb cestovného ruchu nezabezpečí príslušné služby spôsobom, ktorý deklaroval vo vzťahu k spotrebiteľovi a neskôr sa v príslušnej rekreačnej destinácii preukáže, že išlo o nepresné, nejasné a dvojzmyselné údaje o nákupných podmienkach zájazdu, pri ktorých je možné rozumne a dôvodne predpokladať, že priemerný spotrebiteľ by do zmluvného vzťahu s poskytovateľom služieb cestovného ruchu ani nevstúpil, ide zo strany poskytovateľa služieb - cestovnej kancelárie o nekalé obchodné praktiky, ktoré sú zakázané, a za ktoré je možné uložiť poskytovateľovi služieb sankciu (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.3.2017, sp. zn. 3Sžo/154/2015).

Žalobca v odvolaní poukazuje najmä na tú skutočnosť, že čo sa týka ubytovania, zmluva má podľa § 741b ods. 2 písm. b/ Občianskeho zákonníka obsahovať polohu ubytovania a hlavné charakteristické znaky ako pravidelné - nie podstatné náležitosti zmluvy. V katalógu žalobca popisuje polohu a hlavné charakteristické znaky ako to, že hotel je súčasťou komplexu luxusných Kipriotis hotelov, ďalej že hotel je postavený v štýle egejskej dedinky a zaberá rozsiahlu plochu, tiež že hotel Kipriotis Village je situovaný priamo na pieskovo-kamienkovej pláži.

Odvolačný súd upriamuje pozornosť najmä na tú skutočnosť, že žalovaný, resp. ani prvostupňový správny orgán sa nezaoberal podmienkou platnosti, resp. neplatnosti ubytovacej zmluvy v zmysle

Občianskeho zákonníka ale skúmal a zároveň aj zistil v predmetnom prípade porušenie ust. § 5 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Odvolací súd k uvedenej odvolacej námietke uvádza, že podľa § 12 ods. 2 zákona č. 281/2001 Z.z. o zájazdoch, podmienkach podnikania cestovných kancelárií a cestovných agentúr, kontrolu a dozor nad dodržiavaním tohto zákona vykonáva Slovenská obchodná inšpekcia. Podľa názoru odvolacieho súdu skutkový stav zistený správnymi orgánmi bol nepochybne zistený špecifikovaným dokazovaním, ktoré vykonali správne orgány. Odvolací súd k predmetnej skutočnosti podotýka, že žalobca v podstate ani skutkový stav zistený správnymi orgánmi nespochybňuje, ale má za to, že spotrebiteľ nebol klamaný pri popise lokalizácie špecifikovaného hotela Kipriotis Village, ostrov Kos v Grécku, tým, že bolo uvedené, že je situovaný priamo na pieskovo-kamienkovej pláži a že v podstate ide o komplex luxusných Kipriotis hotelov, ktorého súčasťou je aj uvedený hotel.

Aj odvolací súd sa stotožnil s názorom správnych orgánov ako aj prvostupňového súdu, že informácia o umiestnení predmetného hotela priamo na pieskovo-kamienkovej pláži nezodpovedá skutočnosti a táto informácia sa aj odvolaciemu súdu javí ako klamlivá, keď vzhľadom na zistené skutočnosti, ktoré ani nie sú sporné, že žalobca zamlčal údaj, že hotel delí od pláže dvojprúdová cesta a plot. Odvolací súd neakceptoval ani odvolacie námietky žalobcu, ktoré uvádzajú, že si spotrebiteľ mohol ostatné informácie zaobstarat' aj v cenníku žalobcu v časti Dôležité informácie, ktoré je ako súčasť všeobecných zmluvných podmienok, kde je uvedené, že vzdialenosť ubytovacieho zariadenia od mora je meraná vždy od najbližšieho bodu areálu alebo pozemku ubytovacieho zariadenia po začiatok pláže a je orientačná.

Odvolací súd sa stotožnil s názorom prvostupňového súdu, že vo vnímaní bežného spotrebiteľa žalobcom poskytnutá informácia o lokalizácii príslušného hotela evokuje jednoznačne takú predstavu, že ubytovacie priestory hotela sa nachádzajú ak nie v priestoroch samotnej pláže tak aspoň v jej bezprostrednom susedstve v dosahu merateľnom maximálne v desiatkach metrov, pričom uvedené bolo vyvrátené vykonaným dokazovaním a bolo možné ustáliť, že samotná pláž je od rozsiahleho hotelového komplexu oddelená dvojprúdovou cestnou komunikáciou a plotom.

Tak isto sú irelevantné odvolacie námietky žalobcu, že všetky skutočnosti o lokalizácii hotela si žalobca mohol nájsť aj na internetových stránkach žalobcu, v katalógu žalobcu, resp. tiež na verejnosti dostupnej službe google earth, kde si mohol do najmenších podrobností prehliadnúť polohu hotela. Uvedené skutočnosti podľa názoru súdu nezbavujú žalobcu zodpovednosti za klamanie spotrebiteľa v tom, že hotel je situovaný, resp. bol situovaný priamo na pieskovo-kamienkovej pláži, keď v skutočnosti tomu tak nebolo, čo samotný žalobca vo svojej podstate potvrdzuje.

Čo do druhej odvolacej námietky žalobcu odvolací súd udáva, že čo sa týka zmluvy o preprave a na formulári uvedenej zmluvy o obstaraní zájazdu, ktorá bola vyhodnotená zo strany žalovaného ako nekálá obchodná praktika s poukazom na § 7 ods. 1, 2 v nadväznosti na § 7 ods. 2 písm. a/ a b/ zákona č. 250/2007 Z.z. vyhodnotil aj tieto námietky ako nedôvodné, nakoľko v danom prípade nešlo o prejednanie alebo potrestanie žalobcu za určitý konkrétny prípad, uvedenú skutkovú situáciu prvostupňový súd ako aj správne orgány správne vyhodnotili nakoľko aj podľa odvolacieho súdu obchodná praktika, pri ktorej dodávateľ služby pri uzatváraní zmluvy určitého typu použije predtlačný formulár vzťahujúci sa na typovo inú zmluvu, aj podľa názoru odvolacieho súdu spĺňa náležitosti všeobecnej definície nekalej obchodnej praktiky uvedenej v § 7 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z.z.. Takáto praktika je jednoznačne v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti v súlade, s ktorou má dodávateľ služby, akou je cestovná kancelária, ktorá opakovane uzatvára predmetné typy zmlúv pri uzatváraní kontraktu zo spotrebiteľom postupovať. Uvedeným konaním došlo k naplneniu skutkovej podstaty nekalej obchodnej praktiky podľa § 7 ods. 2 písm. a/ a b/ citovaného zákona tak, ako to konštatoval žalovaný, resp. aj prvostupňový súd.

Odvolací súd poukazuje na to, že aj keď v tomto prípade by sa mohlo zdať, že ide o čisto formálny nedostatok, môže vyvolať reálne dôsledky v neprospech spotrebiteľa. Treba povedať to, že pokiaľ sa jedná o zmluvu obstaraní zájazdu, a teda kombináciu služieb cestovného ruchu, spotrebiteľovi by prislúchali práva vo výrazne väčšej miere ako pri zmluve o preprave, a to aj v tom prípade, ak by sa

zamerala len na časť tých práv vzťahujúcich sa výlučne na samotnú prepravu. Odvolací súd poukazuje na to, že v súlade s právnou úpravou § 741b ods. 2 písm. c/ Občianskeho zákonníka a § 8 písm. a/, b/, d/, e/ a h/ zákona o zájazdoch pri zmluve o obstaraní zájazdu má cestovná kancelária, t.j. žalobca zjavne viac informačných povinností vo vzťahu k spotrebiteľovi ako pri zmluve o preprave osôb, ktoré majú za následok väčšiu právnu istotu spotrebiteľa v danom právnom vzťahu. Možno preto reálne predpokladať, že nesprávne označenie názvu spotrebiteľskej zmluvy mohlo vyvolať u spotrebiteľa mylnú predstavu o tom, že mu v zmluvnom vzťahu so žalobcom prislúcha viac práv, ako by skutočne mal, čo mohlo podstatne narušiť jeho ekonomické správanie vo vzťahu k produktu - služba prepravy osôb. Zároveň odvolací súd poukazuje aj na evidentné porušenie § 7 ods. 2 písm. a/ zákona o ochrane spotrebiteľa a to použitím nesprávneho zmluvného formulára vyššie uvedeným konaním žalobcu, došlo teda k takému konaniu žalobcu, ktoré je v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti definovanej v § 2 písm. u/ zákona č. 250/2007 Z.z..

Konanie žalobcu tak naplnilo všetky znaky skutkovej podstaty správneho deliktu (subjekt, objekt, objektívna stránka) a to zákaz klamaní spotrebiteľa (porušenie § 5 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. a tiež nekalej obchodnej praxe - § 7 ods. 1 v nadväznosti na § 7 ods. 2 písm. a/ a b/ zákona č. 250/2007 Z.z.. Žalovaný ako aj krajský súd vec správne právne posúdili. Odvolací súd v danej veci zistil, že spor o zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného medzi účastníkmi konania bol o ústavnej konformnosti výkladu právnej úpravy ustanovujúcej § 5 ods. 1 a § 7 ods. 1 a 2 písm. a/ a b/ zákona o ochrane spotrebiteľa. Už prvostupňový súd sa podrobne zaoberal námietkami žalobcu a správne vyhodnotil, keď ich považoval za nedôvodné s tým, že vec bola správne právne posúdená. Odvolací súd vychádzajúc zo skutkových zistení v danej veci vyplývajúcich z administratívneho spisu zastáva zhodný názor ako prvostupňový súd, že skutkami kladenými žalobcovi za vinu napadnutým rozhodnutím žalovaného sa žalobca dopustil porušenia právnej povinnosti vyplývajúcej z právnej normy uvedenej v § 5 ods. 1 a § 7 ods. 1 a 2 písm. a/ a b/ zákona o ochrane spotrebiteľa špecifikovaným konaním vo výrokovej časti žalovaného rozhodnutia.

Odvolací súd dáva do pozornosti aj skutočnosť, že pre vyvodenie zodpovednosti je dôležité zistenie, že k porušeniu povinnosti žalobcu došlo a žalobca sa nemôže zbaviť zodpovednosti za porušenie povinnosti v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, ku ktorej preukázateľne došlo, tak ako bolo uvedené vo výrokovej časti rozhodnutia žalovaného.

K odvolacej námietke žalobcu uvedenej v odvolaní, ktorá sa týka výšky uloženej sankcie odvolací súd uvádza, že táto bola náležitým spôsobom zdôvodnená a tejto námietke sa dostatočným spôsobom venoval aj prvostupňový súd. Uvedená výška pokuty - 2.500 € bola stanovená v zmysle hranice stanovenej zákonom, poukazom na § 24 ods. 1 a 5 zákona č. 250/2007 Z.z.. Zodpovednosť u právnických osôb za správny delikt sa zakladá na zásade objektívnej zodpovednosti, ktorá vyplýva aj z ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa. Po posúdení podmienok a následkov konania žalobcu odvolací súd dospel k záveru, že žalovaný postupoval v súlade so zákonom, keď na základe skutkových zistení, ktorými mal preukázané konanie žalobcu porušujúce právne povinnosti ukladané mu zákonom pristúpil k uloženiu sankcie. Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolennej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba to, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť právneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 OSP). Podľa názoru odvolacieho súdu, pokiaľ zákonodarca v právnej norme § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa ustanovuje, že za porušenie povinnosti ustanovených týmto zákonom alebo platnými aktami európskych spoločenstiev alebo proste ochrany spotrebiteľa uloží orgán dozoru výrobcovi, predávajúcemu, dovozcovi alebo dodávateľovi alebo osobe uvedenej v § 26 pokutu do 2.000.000 Sk (66.387,83 €) a žalobcovi uložil pokutu vo výške 2.500 €, rozhodol žalovaný v rozsahu rozpätia a zákonom predpokladanej výšky sankcie. Odvolací súd poukazuje na preventívnu a represívnu úlohu sankcie na rozsudok Mestského súdu v Prahe zo 16.11.2004, sp. zn. 10Ca 250/2003, v zmysle ktorého: „Preventívna úloha postihu nespočíva len v účinku vo vzťahu k žalobcovi. Postih musí mať silu odradiť od nezákonného postupu aj iných nositeľov rovnakých zákonných povinností; tento účinok potom môže vyvolať len postih zodpovedajúci významu chráneného záujmu, včas a vecne správne vyvodený. Pokiaľ ide o finančný postih, musí byť poznateľný v majetkovej sfére delikventa, teda byť

nielen pre neho zanedbateľný ale nutne tak musí v sebe obsahovať i represívnu zložku. V opačnom prípade by totiž postih delikventa zmysel postrádal.“.

Vzhľadom na uvedené súd dospel k záveru, že správne orgány vykonali v predmetnej veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu, vo veci si zadovážili dostatok relevantných skutkových zistení na vydanie rozhodnutia, skutkové okolnosti správne právne posúdili, z ktorých dôvodov žalovaný ako príslušný odvolací orgán postupoval a rozhodoval v súlade so zákonom, keď v rámci svojej právomoci zmenil výrokovú časť prvostupňového rozhodnutia (vo vzťahu k uvedeným porušeniam, ktoré sú uvedené vo výrokovej časti žalovaného rozhodnutia) a príslušnej časti odôvodnenia rozhodnutia, z ktorej napokon vyplynulo, že žalobca nebol ďalej trestaný za iné porušenia povinností zákona o ochrane spotrebiteľa, za ktoré bol trestaný v prvostupňovom rozhodnutí, vychádzajúc v podstate z rovnakého skutkového stavu. Aj podľa názoru odvolacieho súdu záver žalovaného správneho orgánu vyslovený v odôvodnení rozhodnutia zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona o ochrane spotrebiteľa, keď vykonaným dokazovaním v danej veci bolo dostatočne preukázané, že žalobca kladeným mu za vinu porušil právne povinnosti vyplývajúce z § 5 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 1, 2 písm. a/ a b/ zákona o ochrane spotrebiteľa, za ktoré porušenia zodpovedá na základe objektívnej zodpovednosti.

Z uvedených dôvodov a v spojení s citovanými ustanoveniami zákona Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre potvrdil (§ 219 ods. 1 a 2 OSP).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ust. § 224 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP a § 250k ods. 1 OSP, keď žalobcovi, ktorý úspech vo veci nemal, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal a žalovanému v tomto konaní nárok na náhradu trov odvolacieho konania zo zákona neprináleží.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z.z., Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť 1.7.2016. Dňom 1.7.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z., Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov. V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.